

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onverwachte Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragoner van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 455. Kars, de Herdershond. — 456. Een angstige Tocht. — 457. De verkleede Krijgsman. — 458. De Heldin van Maestricht. — 459. Een spion verrast. — 460. De Wraak van den Eskimo. — 461. De Schoolmeester van Sylt. — 462. Gevangen in het IJs. — 463. Het Spook van de Steengroeve. — 464. De Groote Ronde. — 465. Erik, de Cow-Boy. — 466. De Roover uit Eikenloo. — 467. Het Geheim van den Torenkelder. — 468. Lina, de Smokkelaarster. — 469. Twee maal gered. — 470. De zoon van Kelzer Karel. — 471. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 472. Djees, de Schooier. — 473. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 474. De Wilde Ridder en het Kind. — 475. Avonturen in de Grot. — 476. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Vijfde druk

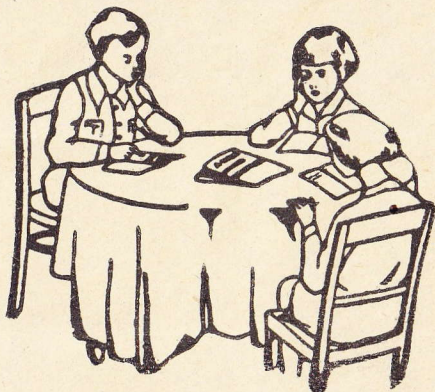
Nr 167.

A. HANS.

Van Drie Roovers

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Vijfde druk.

A. HANS.

Nr. 167.

VAN DRIE ROOVERS

Uitgave :

A. HANS-VAN DER MEULEN

CONTICH.

VAN DRIE ROOVERS.

I.

Door de sneeuw, die den weg bedekte, worstelde een koets. De twee paarden die er voor gespannen waren hadden het zwaar.

Eensklaps bleef de koets staan. Ze helde op zij. De koetsier, die in een mantel gehuld was, sprong vlug van den bok.

Tegelijk werd het portier geopend. Een heer stapte uit.

— Wat is er, Theofiel? vroeg hij.

— Ik vrees dat er iets gebroken is, mijnheer, antwoordde de knecht.

— Dat zou vervelend zijn... Een lang opont-houd... en de avond zal gauw vallen.

— Ja, 't ware spijtig, erkende Theofiel.

Hij schopte de sneeuw van een der wielen en keek oplettend toe.

— Ik zie het al, hernam hij. Het wiel is losge-raakt en verschoven. Had ik het niet dadelijk ge-

voeld dat er iets haperde, zoodat ik stopte, we zouden het wiel verloren hebben. En dan waren we omver geslagen. We zijn een moer kwijt.

— Kunt gij het ongeval dadelijk herstellen?

— Ik zal naar het naaste dorp om een moer moeten gaan, mijnheer.

— Hebt ge er dus geen in den bak liggen?

— Neen, mijnheer.

— Ik heb u zoo dikwijls gezegd, dat ge die dingen mee moet nemen op reis. Door zoo'n kleinigheid hebben we nu een lang oponthoud en vallen we in den avond... ' Is erg nalatend Theofiel.

— De wielen hebben veel te lijden, mijnheer, merkte de koetsier op.

— Ik beweer niet dat ge schuld hebt aan 't ongeval, maar als ge moeren bij u hadt, moest ge nu niet naar 't dorp loopen... Hoever is dat?

— Bieselaere... Een uur zoowat van hier, mijnheer.

— Een uur heen, een uur terug, en een uur werken, dat is drie uur tijdverlies. 't Zal zes uur zijn als we kunnen vertrekken... We moeten langzaam rijden. We zijn voor middernacht niet op het Beukenhof.

— Ik zal me spoeden, mijnheer, beloofde Theofiel.

— Ga dan maar gauw... Ik zie daar een hoeve en zal er vragen er zoolang te mogen vertoeven. Ik

kan er de paarden stallen. Dan zijn ze buiten de koude en kunnen er rusten.

Een lief meisje van zoo wat twaalf jaar, keek uit de koets. Ze was in 't zwart, in rouw gekleed.

— Oom Ferdinand, wat is er? vroeg ze.

— Och, een ongeval aan een der wielen, Alida. We zullen een heelen tijd moeten wachten, maar we gaan ginder naar de hoeve, bij 't vuur.

— We komen vandaag toch nog bij tante Anna?

— Ja, hoor! straks rijden we verder. Neem gij mijn valiesje... Ik zal uw koffertje dragen... We kunnen dat hier niet laten, want 't zou kunnen gestolen worden.

Alida steeg ook uit. Ze zonk tot over de enkels in de sneeuw.

— Zoo ik u eens op een paard zette, stelde oom Ferdinand voor... Dan moet ge niet door de sneeuw ploeteren... De dieren gaan ook mee.

— O, ja oom!

De koetsier bond het koffertje van het meisje terzijde aan een der paarden. Nu kon mijnheer zijn eigen valiesje dragen. Hij was er zeer bezorgd voor, want het bevatte veel geld. Theofiel hief Alida op het ander paard. Mijnheer nam de teugels.

— Theofiel, maak nu haast! vermaande de meester.

De boer van de hoeve keek verbaasd op, toen hij het groepje door de poort zag komen: een heer,

die wee paarden mende, en op een der paarden een juffertje.

Hij snelde uit huis en riep vriendelijk:

— Goeden dag samen! Is er iets aan de hand?

Mijnheer De Ven, zoo heette oom Ferdinand met zijn familienaam, vertelde, wat er gebeurd was.

—O, zeker kunt ge hier de paarden stallen en zelf in huis wachten, sprak de boer. Het is hard aan 't winteren... Wacht juffertje, ik zal u helpen afstijgen.

Ga maar in huis... gij ook mijnheer... daar is al een knecht die voor de paarden zal zorgen. Gerrit, vervolgde de boer tot een jongen man, die uit den stal gluurde, breng de dieren binnen en geef ze een goede maat voeder. Mijnheer en juffertje komt maar mee. Het vuur zal goed doen.

De boerin keek nieuwsgierig door het venster. Ze hoorde dan ook wat er voorgevallen was. Ze schonk een geurige kop koffie op en wilde ook brood snijden. Maar mijnheer De Ven en Alida hadden geen honger. Ze zaten bij den haard, waarin een flink vuur brandde.

Mijnheer De Ven kloeg over de nalatigheid van zijn koetsier.

— Ja, zulke dingen, als moeren, nagels, bouten, kunt ge gemakkelijk meenemen op een groote reis, zei de boer. Ge moet op ongevallen bedacht

zijn. En onze streek is eenzaam. De menschen wonen ver van elkaar en de dorpen liggen wijd uiteen. Moet mijnheer nog ver?

— Ik woon een half uur van Bastogne op een buitenplaats, het Beukenhof.

— Dat is nog een heel eind en dwars door de bosschen.

— Ja en nu vallen we in den avond.

— Maar, zoudt ge dan niet liever hier overnachten? vroeg de boerin. Ge kunt morgen bij tijds vertrekken.

— Wel ja, we hebben plaats genoeg... Ge moet door die duisternis niet sukkelen, sprak de boer.

— Uw aanbod is zeer vriendelijk, antwoordde den heer De Ven. Maar ik moet thuis zijn. Mijn vrouw verwacht me. Kwam ik niet, dan ware ze doodelijk ongerust...

— Ik vind het toch niet voorzichtig, hernam de boer. Heb ik niet gehoord; dat de bosschen bij Bastogne onveilig worden gemaakt door dieven?

— In den laatsten tijd hebben ze wel eens menschen aangerand, maar ik ben gewapend en mijn koetsier ook. Voor dieven vrees ik niet. Waarlijk goede menschen, ik kan niet blijven. want mijn vrouw zou ziek worden van angst.

— Uw dochttertje zal wel in slaap vallen, zei de boerin. Ik zal een kruik warm water mee geven, dan kan ze daar haar voetjes op houden.

— 't Is heel vriendelijk van u, sprak de heer De Ven. Alida is echter mijn dochtertje niet. Ze komt nu bij ons wonen.

— Is ze een weesje?

— Ja... Haar moeder is over een paar jaren gestorven, en nu over eenige maanden haar vader. Ik ben haar oom en ze zal bij oom en tante geheel thuis zijn.

De heer De Ven streelde Alida over de wang.

— Ik ben haar nu gaan halen naar Sint-Hubert. Ze heeft er eenigen tijd bij een gehuwde zuster van haar moeder gewoond. Maar die vertrekt met haar man naar Antwerpen. En zoo komt Alida bij ons.

Het meisje keek wat treurig. Ze dacht aan haar goede moeder die zoo lang ziek was geweest.

Maar de boerin haalde een pop en ander speelgoed uit de kas. En Alida vergat haar verdriet...

Wat later traden een meisje van haar leeftijd binnen en twee jongens, wat ouder.

— Dat zijn onze Marie, Felix en Bernard. Ze komen van school, sprak de boerin.

De kinderen keken wat verlegen naar die vreemde menschen. Maar Alida praatte al gauw met hen. En tien minuten later zat ze met Marie, Felix en Bernard aan tafel... en at ze ook boterhammen met appelsiroop.

Mijnheer De Ven voelde zich niet zoo gerust als zijn nichtje. Hij zag toch tegen de reis bij avond

op... Neen, de weg was niet veilig. In de verloopen week had men inbraken gepleegd en menschen langs de baan aangerand. Daarom had mijnheer De Ven in den vooravond thuis willen zijn. En nu was dit onmogelijk.

De tijd kroop voor hem traag voorbij. Als Theofiel maar haast maakte. Zeer tevreden was mijnheer De Ven over zijn koe'sier niet. Hij had Theofiel een paar maanden geleden in dienst genomen, nadat zijn oude, trouwe Karel gestorven was. Karel, die nog koetsier geweest was bij mijnheers grootvader.

Theofiel toonde zich wel beleefd en gewillig. Maar hij was slordig en zelfs lui.

— Ik zal hem niet lang houden, dacht mijnheer De Ven.

De boerin sloot de vensterblinden. De lamp brandde in de keuken. De boer moest eens naar den stal.

— 't Is nu toch helder weer, zei hij, toen hij terug keerde. Het vriest flink.

— Dan zal de sneeuw hard worden, merkte de heer De Ven op.

— Ik zou liever hier blijven, beweerde de boer.

Maar mijnheer De Ven kon daartoe niet besluiten. Zenuwachtig wachtte hij op de komst van zijn knecht.

Doch, er verliep noch een geruimen tijd eer Theo-

fiel verscheen. Het was over zessen en 't oponthoud had nu al lager dan drie uur geduurd.

— Ik moest bij den smid in 't dorp wachten, zei Theofiel.

Hij verzweeg echter, dat hij wel een half uur in een herberg bij 't vuur gezeten had.

— Is de koets nu in orde? vroeg zijn meester.

— Ja, mijnheer, we kunnen gerust de reis voortzetten. 't Is goed weer. 't Zal niet meer sneeuwen het vriest en de weg wordt beter.

— We hadden bijna thuis kunnen zijn.

Mijnheer De Ven wilde den boer voor zijn diensten beloonen, maar deze weigerde het geld.

— We moeten elkaar helpen uit vriendschap, zei hij.

— Dan hoop ik u eens te mijnent te mogen ontvangen.

Mijnheer De Ven gaf zijn adres. En hartelijk groette hij allen. Alida had zich niet verveeld. Ze werd nu warm ingeduffeld en weer op een der paarden gezet. De knecht der hoeve ging mee en droeg in de eene hand een lantaarn en in de andere de kruik, goed met warm water opgevuld.

Eindelijk reed de koets voort... Maar het was nog een heel eind naar 't Beukenhof. En al werd de sneeuw door den vorst harder, snel rijden kon men toch niet.

II.

't Beukenhof, de woning van mijnheer De Ven was een klein kasteel in het park, dat nu bedekt was met het blanke kleed der sneeuw.

Een oude vrouw zat in de keuken van het Beukenhof te eten. 't Was Lena, al bij de zeventig jaar oud. Haar man had zoovele jaren trouw de familie De Ven als koetsier gediend, en ook als hovenier. Maar de brave Karel was over eenige maanden gestorven.

Lena mocht nog elke maand zijn loon op het kasteeltje komen halen. Zoo was ze van veel armoede bewaard.

Ze had nu weer haar geld ontvangen. En mevrouw De Ven, liet Lena een warm maal geven.

Lena zat smakelijk te eten. Mevrouw De Ven kwam in de keuken.

— Mijnheer is er nog niet? zei ze tot Mathilde, de meid. En 't is al zeven uur.

— Mijnheer zal oponthoud hebben door die sneeuw, beweerde Mathilde.

— Ja, de wegen liggen slecht, merkte Lena op.

— 't Ware niet erg, als we maar niet van die akeelige dingen hoorden, hernam mevrouw De Ven.

Ze had geen kinderen en zou voor Alida, het meisje, een tweede moeder zijn. Ze verlangde naar

de kleine. In de binnenkamer brandde heerlijk het vuur. Boven was een warm bed gespreid. Er lag al den heelen namiddag een kruik in, welke Mathilde straks nog eens zou moeten ververschen.

Maar nu bleven de reizigers zoo lang weg.

— De gendarmen zijn vandaag op ronde geweest, vertelde Lena. De dieven, die in den laatsten tijd gestolen hebben, zullen wel gevlucht zijn.

— Maar ze kunnen mijnheer dan elders aanval-
len, hernam mevrouw. Lena, zijt gij niet bang in uw huisje?

— O, neen, mevrouw. Onze Lieve Heer be-
waardt me.

— Ge kunt hier bij 't kasteel komen wonen.

— Ik blijf liever in mijn eigen huisje, waar ik zoo gelukkig ben geweest met mijn Karel.

Dat wist mevrouw De Ven wel. Vlak bij het park stond een huisje leeg. Maar Lena wilde er niet in. Zij bleef liever in het bosch. Ze was er alleen in haar hutje. Maar ze was tevreden, en als ze eens weende, was het, wanneer ze haar goeden Karel zoo miste.

— Nu moet ik gaan, zei Lena, toen ze haar maal-
tijd had geëindigd.

Nu en dan kwam ze een middagje naar het ka-
steel. Mathilde, de meid, hield veel van haar. En ook mevrouw De Ven sprak gaarne met Lena.

Er was nog een bediende in huis, Nicolaas. En

mevrouw wilde hem roepen om Lena weg te bren-
gen.

Maar Lena lachte er om.

— Dat is niet noodig, mevrouw. Ik heb dien weg
wel duizend maal gedaan, zei ze. Nicolaas mij weg
brengen. Wel, ik zou beter hem weg kunnen
brengen, want in het bosch is er geen weg, dien
ik niet ken. Mevrouw, wees niet bang voor mijn-
heer. Wien God bewaart is wel bewaard. Goeden
avond en hartelijk bedankt voor uw goedheid. Ma-
thilde, slaap ook wel. En mevrouw, ik zal zeker
eens gauw naar de jonge juffer komen zien.

— Ja hoor. Wees voorzichtig in de sneeuw.
Zou Nicolaas toch maar niet meegaan?

— Neen, mevrouw, 't is te veel goedheid van u.
Er ligt nu zooveel sneeuw niet. 'k Heb het anders
geweten. Eens moest Karel van op 't dak van ons
huisje de sneeuw weg graven. We zaten er in be-
graven. Nu is het maar een dun laagje.

Lena herhaalde haar groet en vertrok. Ze leunde
op een stok en ging reeds diep gebogen.

Ze stapte door het park, de kasteeldreef en kwam
in het bosch. Snel vorderde ze niet. Na een kwar-
tier kon ze haar huisje zien.

— Wat is dat? mompelde ze. Er brandt licht bij
mij. Wie heeft de lamp aangestoken?

Lena had een zoon, maar die woonde te Luik.

— Zou Henri onverwachts gekomen zijn, sprak de oude vrouw bij zich zelf. O, zou dat plezierig zijn. Maar hij kan nu toch niet weg.

Henri en zijn vrouw bezochten moeder op feestdagen. En telkens wilden ze haar mee nemen naar Luik, maar Lena zou in de stad niet kunnen leven. En zei dan, dat een oude boom niet meer verplant wil worden.

Nieuwsgierig strompelde Lena nu voort. Ze beklom de treden van haar huisje, dat wat hoog stond. Ze duwde de deur open en verbaasd bleef ze staan. Bij het vuur, dat ze zelf in den haard 'aangestoken moesten hebben, zaten twee vreemde kerels, die er niet gunstig uitzagen. En dadelijk bedacht Lena, dat zij wel de dieven konden zijn, die zoo van zich hadden doen spreken.

Een der mannen was opgesprongen, en greep Lena vast en trok ze binnen de hut.

— O, doe me geen kwaad! smeekte de oude vrouw.

— Woont ge hier? vroeg een der mannen.

— Ja.

— We meenden dat de hut leeg stond, of tenminste dat de bewoners een tijd weg waren... In elk geval zijn wij hier den baas.

— We laten de heks toch niet gaan, sprak de ander.

— Dat kunt ge begrijpen... Ze is bij ons en blijft bij ons... Ze kan een pot koffie opschenken.

— Ja, dat is een gedacht.

— Alloh, moeder, zorg dat we wat warmes te drinken krijgen. Ge moet niet zoo benauwd kijken. We zijn brave mensen... We vonden het te laat om onze reis in die felle koude voort te zetten en we schuilen hier.

Lena was echter overtuigd, dat de twee kerels geen brave mensen waren, maar boosdoeners. Waarom droegen ze elk een pistool in een gordel?

De oude vrouw moest nu gehoorzamen. Ze zette koffie.

Een der mannen keek in een zijkamertje. Hij duwde er Lena in.

— Dat is uw bed hé? vroeg hij.

— Ja

— Kruip er in en slaap... Mijn maat en ik willen alleen zijn. En maak geen lawaai, of we zouden kwaad worden. En als we kwaad zijn, weten we niet wat we doen. We zouden u wel eens zoo kunnen nippen, dat ge voor altijd uw adem kwijt waart.

— Nu kunnen we weer veilig praten, Francis, zei hij.

— Ze kan daar niet weg?

— O, neen! het raampje is veel te nauw. En er is geen andere deur dan deze,

— Als we die heks voor altijd deden zwijgen! Dan kon ze ons nooit verraden!

— Neen, Francis, niet wreed zijn!

— Martin, wat zijt ge een flauwerik! Als die mijnheer, straks weerstand biedt maak ik kort spel met hem.

— Stelen wil ik wel, maar niet moorden, sprak Martin. Ik maakte die vrouw wat bang.

— Van stelen komt ge tot moorden, beweerde Francis. Ik schiet liever een ander dood dan ik mij laat dood schieten... En als die mijnheer De Ven spel maakt, zal hij het niet meer na vertellen, dat we zijn geld meegenomen hebben. Die slag mag niet mislukken. We zullen rijk zijn en dan kunnen we weg van hier, want de gendarmen zoeken ons.

— De aanval zal gelukken, verzekerde Martin. Theofiel zorgt er voor dat de koets vertraging heeft... Theofiel neemt een moer van een der wielen weg. En hij zal het ongeval traag herstellen, zoodat er veel tijd verloren gaat.

— Ja, ik weet het allemaal, die mijnheer De Ven moet in onze handen vallen. Maar hij heeft een pistool bij zich.

— Francis, ge weet hoe we alles met Theofiel afgesproken hebben. Emiel wacht de koets af en doet teeken naar Theofiel. Hij komt ons roepen. Theofiel doet of hij daar langzaam rijden moet...

Wij naderen. Gij opent het portier links en ik rechts en we grijpen mijnheer De Ven vast eer hij het weet. Theofiel zal doen of hij z'n meester wil helpen. We gebaren hem zoo te slaan, dat hij bewusteloos in de sneeuw tuimelt. En we nemen het geld en loopen weg... Theofiel heeft zijn belooning al vast.

— Ja, alles wat we al gestolen hebben, moesten we hem als prijs geven voor zijn hulp.

— Maar we krijgen het vierdubbele terug en meer.

— Zoo belooft Theofiel... Als hij ons maar niet te veel beloofd heeft.

— Wel neen, want hij weet dat we hem dan door een naamloos briefje zouden verraden. We kunnen hem vertrouwen. De zaak moet gelukken. Maar geen moord, Francis!

— Dat hangt van die mijnheer De Ven af.

De twee schurken meenden, dat Lena hen niet kon hooren. Maar de leemen wand tusschen de beide kamertjes had een scheur.

En Lena verstond alles. Ze beefde van schrik. Ze begreep het rooversplan.

Mijnheer De Ven kwam van de reis. Hij had Ali-da gehaald, maar tevens eenige zaken gedaan. Hij bracht geld mee. Theofiel, de koetsier had dat geweten. Hij stond dus in betrekking met de roovers. En hij verried zijn eigen meester. Hij had de schelmen ingelicht, met hen een plan beraamd. Hij moest

zorgen, dat de reis vertraging kreeg. Mijnheer De Ven mocht niet voor den donker thuis geraken. De aanval moest op den laten avond geschieden.

We weten al, dat Theofiel gezorgd had, dat de koets een ongeval kreeg. Toen het rijtuig voor een herberg stopte, waar de paarden zouden drinken en mijnheer De Ven iets warms zou nemen, had de koetsier een moer van een der wielen los gedraaid. En we weten nu ook dat de valschaard geen haast maakte om het ongeval te herstellen, toen mijnheer De Ven en zijn nichtje op de hoeve zaten te wachten.

Lena dacht aan de bedreigde reizigers. Die eene roover zou mijnheer De Ven zelfs het leven durven benemen.

— O, wat kan ik doen! Ik moet mevrouw waarschuwen... of nog beter de gendarmen, zei Lena bij zich zelf.

Maar ze zat hier opgesloten... Het raam was te nauw, om haar door te laten. Om hulp roepen? De wreedaards zouden haar dooden. En wie kon haar stem hooren in het eenzame bosch? De naaste hut stond wel een kwartier verder.

— Toch moet ik wat doen, dacht Lena. O, God, help me! bad ze. Bescherm mijnheer De Ven en de juffer!

Ze dacht na... De hut verlaten, als de roovers weg gingen? Maar dan was het te laat. De kerels

hadden een schildwacht uitgezet... zekeren Miel. Die zou hen roepen, als de koets vlak bij was.

— En als ik dan buiten loop en schreeuw, zullen ze mijnheer De Ven, die zich zal willen verweren, dood schieten, zei Lena bij zich zelf.

En ze spande haar geest in om iets te vinden. Ze zat op een stoel, naast haar bed.

— Goddank, nu weet ik wat ik doen kan, dacht ze.

In den hoek stond een kastje waar Lena veel voorwerpen van haar Karel bewaarde. Onder meer lag daar het gereedschap van haar man dat gebruikt werd voor allerlei werkjes. Op den tast, want het was donker in het kamertje, zocht Lena een beitel. Het huisje had leemen muren. En met den beitel wilde Lena er een gat in boren, groot genoeg om er door te kruipen.

— O, God, help me! bad ze weer.

Ze wist een zwakke plaats aan den muur, aan den kant, die het meest aan den regen blootgesteld was. Lena werkte geruimen tijd. Ze deed het zonder gerucht. Ze vreesde toch, dat de mannen haar zouden hooren. En dan was ze verloren. De schurken zouden haar plan begrijpen. En de eene, Francis, was een wreede kerel.

Lena kreeg een opening. Ze wong er zich door. Ze kroop een eind door de sneeuw.

— Goddank, het gelukt! juichte ze bij zich zelf.

Ze had haar stok nu niet. Ze trok er een uit een

mutsaard, dien ze elk jaar van den boschwachter kreeg. Ze steunde er op.

O, kon ze maar snel loopen! wenschte ze. Ze deed haar best. Ze moest naar het stadje, een half uur ver, als ze de gendarmen wilde waarschuwen.

— Maar ik kan eerst anderen roepen, dichter bij, dacht Lena. De boschwachter... hoe ik niet eer aan hem heb gepeinsd.

Die woonde een kwartier van haar hut. Hijgend kwam ze aan het huis. Er was nog licht. Lena klopte aan.

— Wie daar? klonk het van binnen.

— Ik ben het... Lena... doe dadelijk open! riep ze terug.

— Gij Lena! Maar wat scheelt er nu? vroeg de boschwacher, toen hij de oude vrouw herkende. Kom binnen, mensch! Wat doet ge zoo ver van uw vuurtje of uw bed?

Lena zonk op een stoel neer. Ze moest adem scheppen. Toen vertelde ze, wat er aan de hand was. De boschwachter schrok ook.

— O, help, eer het te laat is! smeekte Lena.

— Vader, ik zal om de gendarmen loopen, zei Victor, de zoon van den boschwachter.

— Ja, en ik haal boer Victoire en zijn drie zonen. Wij gaan vast naar den weg en zullen zorgen dat de schavuiten hun plan niet kunnen uitvoeren. En die

valsche Theofiel... Ha, we mogen geen tijd verliezen. Lena, blijf hier!

— Natuurlijk, zei de boschwachtersvrouw. O, wat hebt ge u moedig gehouden!

De boschwachter en zijn zoon spoedden zich heen.

III.

De koets reed over den weg. Alida lag te slapen, tegen haar oom geleund. Mijnheer De Ven was tevreden al dicht bij huis te zijn. 't Was nog vroeger, dan hij bij het verlaten der hoeve, gedacht had. Daar de sneeuw dik bevroren lag, reed de koets vlugger.

Mijnheer De Ven zag niet, hoe een jongen van achter de boomen kwam en voor de paarden liep. Hij merkte ook niet dat Theofiel met de zweep een teeken deed. De koets reed nu trager.

— Zeker een plaats, waar de sneeuw opgehoopt ligt, dacht mijnheer De Ven. Nog een kwartier en ik zit bij mijn vrouw in de warme kamer. Anna zal wel ongerust zijn. Als ik nog eens op reis moet, zal ik zelf nagaan of Theofiel al het noodige in den bak van het rijtuig heeft. Zoo'n tijdverlies om een moeder. Maar komaan, ik ben haast thuis. En van dieven heb ik niets bemerkt. Die kerels zullen ook niet in de streek blijven rond dolen...

Emiel, de schildwacht der roovers, was nog maar een knaap van dertien jaar, de zoon van Francis. Hij had geen moeder meer. Terwijl de laffe vader bij het vuur zat, had Emiel uren in de kou moeten staan. Nu liep hij naar de hut. De roovers sprongen op.

— Is het rijtuig daar? vroeg Francis.

— Ja, vader...

— Dan gaan we. Emiel, ge blijft hier. In de kamer is een oude vrouw. Ze zal wel slapen. Moest ze wakker zijn, zorg dat ze niet weg kan. Als we vluchten, komen we hier voorbij en roepen we u... Gauw Martin! En houd uw pistool gereed!

— Niet dooden, zei Martin.

— Wees geen flauwerik...

— Neen, vader, dood niemand! smeekte ook Emiel.

— Zwijg gij en pas op die oude heks! snauwde de roover.

De mannen verlieten de hut. Ze waren dadelijk in de dreef, hier een deel van den grooten weg.

— Ik zie de koets al... blijf uit den schijn der lantaarns, Francis. Kom achter de boomen staan... we laten de koets voorbij rijden... en dan al achteren, elk naar een portier.

Ze loerden achter de boomen. Het rijtuig kwam langzaam voorbij...

Martin en Francis traden dan vooruit. Maar eens-

klaps sprongen vijf sterke kerels op en ze wierpen zich op de boeven. Martin en Francis schrokken geweldig. Ze waren zoo verrast, dat ze niets konden doen. Ze lagen dadelijk gebonden.

Mijnheer De Ven hoorde lawaai. Vlug nam hij zijn pistool. Hij vreesde voor een overval. Moedig opende hij het portier.

— Mijnheer De Ven, er is geen gevaar meer! riep de boschwachter.

— Zijt gij het, Louis?

— Ja, mijnheer! met boer Victoire en zijn zoons.

— Wat gebeurt er?

— We hebben twee roovers gevangen genomen, die u wilden aanvallen. 't Is een heele geschiedenis. Maar we moeten nog een derden grijpen...

Theofiel was van den bok gesprongen...

— O, roovers, zei hij, als verschrikt. Moet ik schieten?

— Op u zelf dan, zeker? spotte Louis, de boschwachter. Mijnheer De Ven, hij is de derde schelm.

— Wat grappen maakt ge nu? vroeg de koetsier, toen Louis hem bij den schouder greep.

— Valschaard, uw schuld is ook bekend...

— Maar, wat is dat? vroeg De Ven.

— Theofiel was in afspraak met de roovers. Ge hebt zeker een ongeval met de koets gehad, mijnheer?

— Ja...

— O, dat wist ik al... Ge mocht niet vroeg thuis zijn. Ge moest in den laten avond reizen, zoodat de dieven u konden aanvallen. En Theofiel zorgde er voor.

— Welke gemeene leugens! riep de koetsier uit. Wie durft dat te vertellen?

— Ja, 't is waar! riep nu Francis. Als wij er aan zijn, moet gij niet vrij loopen. We hebben hem duizend frank gegeven om ons te helpen...

— Maar hoe durven ze het zeggen! kloeg de koetsier. Mij zoo betichten!

— Mijnheer De Ven, de gendarmen zullen hier dadelijk zijn. Mijn zoon is er om, hernam de boschwachter.

Mijnheer De Ven moest zijn reis weer vertragen. Alida lag nog steeds te slapen.

— En dan hebben we nog een vierde man, of liever een jongen, zei Louis, de boschwachter. Och, dien vinden we straks wel...

— Maar hoe zijt gij alles te weten gekomen? vroeg mijnheer De Ven.

Louis deelde hem dan mee wat Lena gehoord en gedaan had.

— Dus, toch door die heks verraden? Hadden we ze maar voor goed doen zwijgen. Ge zijt altijd een flauwerik! gromde Francis tot Martin.

De dieven lagen daar gebonden in de sneeuw, minder aangenaam dan bij het vuur.

Intusschen kwamen de gendarmen. Ze hoorden het verslag. Ze lieten de dieven opstaan en leidden ze naar Lena's hut. Louis en Victoire brachten er Theofiel heen, die nog altijd beweerde, dat hij onschuldig was. Mijnheer De Ven had Alida gewekt. Slaperig liep het meisje aan zijn hand.

In het huisje zat Emiel bij het vuur. Hij schrok ook.

— Ha, dat is de schildwacht, zei een der gendarmen.

— Nog een kind, sprak mijnheer De Ven. Wie is uw vader, vroeg hij.

Emiel wees naar Francis.

— Zijn zoontje meenemen bij zijn schelmerijen! sprak mijnheer De Ven.

— Gaat het u aan, wat ik met mijn jongen doe?

— Het gaat het gerecht aan!

De gendarmen maakten hier een kort verslag van het gebeurde.

Francis en Martin bekenden en vertelden welke rol Theofiel had vervuld.

— 't Zijn leugens! hield de koetsier vol.

— Hij kon toch niet loochenen, dat er met het rijtuig een ongeval was gebeurd.

— En dat wist de boschwachter voor hij het van mijnheer De Ven kon vernemen, merkte een der gendarmen op. Toe, zeg maar, dat gij die moer los gdraaid hebt.

— 't Is niet waar.

— En ge kent deze mannen niet?

— Neen!

— Theofiel is van Luik, zooals wij, zei hij. Maar hij is al jaren uit de stad weg. Martin en ik en mijn jongen hebben te St Hubert, in de bosschen, gewerkt. We besloten te gaan stelen omdat we met werken niet rijk kunnen worden. We zakten naar hier af. En op een middag hebben we Theofiel ontmoet. Hij begreep dat we een stielkje uitoefenden dat we geheim hielden. Och, als jongens hebben we nog gestolen en toen deed Theofiel mee.

— Allemaal leugens! beweerde de koetsier.

— Och, toe jongen, in hoeveel schuiven en toonbanken hebben we gekrabbeld? ...hernam Francis. We zijn oude kennissen. En voor Theofiel verborgen we het niet, dat we hier eenige goede slagen kwamen doen. Hij vertelde, dat hij koetsier was op een kasteel. We vroegen hem of hij ons 's nachts niet kon binnen brengen. Nu, moet ik het zeggen, eerst weigerde hij. Theofiel maakte ons wijs dat hij een eerlijk man was geworden. Maar den volgenden dag kwam hij ons vertellen, dat zijn heer op reis moest en geld zou meebrengen van zakken en dat we een voordeelig karweitje konden opknappen.. Zoo hebben we een plan gemaakt. Theofiel moest duizend frank vooraf hebben. We hadden zoo'n som...

— Ook gestolen? vroeg de gendarm.

— Welnu, ja... Ge vischt het toch uit. We gaven dat geld aan Theofiel, ge zult het op zijn kamer vinden. En wij moesten nu het valiesje van mijnheer beet krijgen. Zie, mijnheer houdt het in zijn hand. Theofiel beweerde dat er wel vijf duizend frank zou inzitten.

— Dan hebt ge een gesprek van mij en mijn vrouw afgeluisterd, zei mijnheer De Ven tot zijn koetsier. Ik moest inderdaad te Sint Hubert vijf duizend frank ontvangen.

— En van wie konden we het anders weten dan van Theofiel? vroeg Francis.

— Het is zooals mijn maat vertelt, stemde Martin toe.

En zelfs Emiel, de bleeke magere knaap knikte bevestigend. Maar de koetsier ontkende nog.

— Toch houden we u aan, zei de overste der gendarmen.

Mijnheer De Ven sprak dan af, dat hij eerst met Alida naar huis zou rijden. Een der zonen van Victoire wilde de paarden mennen, die zou dan terugkeeren met de koets, en de gendarmen konden er in de vier gevangenen naar de stad voeren.

IV.

Mevrouw De Ven zat nog in de kamer. Mathilde de meid, hield haar gezelschap. Beiden waren ongerust. Mathilde beweerde, dat mijnheer zeker door de sneeuw vertraging had en misschien in een der dorpen zou overnachten. Maar de angst bleef.

Eindelijk kwam Nicolaas, de knecht, die telkens op den uitkijk stond, haastig binnen.

— Daar is de koets, mevrouw, zei hij verheugd.

— Goddank!

— Ferdinand, zoo laat! Is er iets gebeurd? kreet mevrouw.

— We zijn veilig hier... Kom, Alida, daar is tante.

Het meisje was nu klaar wakker. Mevrouw De Ven kuste ze innig. Ze had zoo'n medelijden met het weesje.

— Kom gauw in de kamer, zei ze. Zoo'n reis in dien kouden avond...

Mijnheer De Ven sprak nog even met den zoon van boer Victoire. Zijn vrouw had niet bemerkt, dat het Theofiel niet was, die op den bok zat.

Nicolaas nam het koffertje en mijnheer hield zelf zijn valies.

— Het rijtuig moet nog weg, zei hij tot zijn knecht. We werden haast aangevallen, maar de roovers zijn gevangen. En Theofiel deed met hen mee.

— Theofiel! O, eenige dagen geleden zag ik hem bij vreemde, rare kerels... Waren zij die dieven?

— Ja, kom in de kamer, dan zult ge alles hooren.

Mevrouw De Ven was reeds binnen met Alida. Het meisje had niets anders noodig dan haar bed.

— Ik zal ze boven brengen, zei mevrouw...

— Ja, Anna... en dan zal ik u vertellen, waarom we zoo laat zijn.

— Alida zei al, dat er een wiel gebroken was of zoo iets...

— Ja... Leg het kind eerst te bed... Ge zult alles hooren, Anna.

Mijnheer De Ven zette zich behaaglijk bij het vuur. Nicolaas bracht zijn hoed, mantel en laarzen weg. Mathilde zorgde voor warme koffie.

En toen mevrouw weer beneden was, deed mijnheer, in aanwezigheid van Mathilde en Nicolaas het heele verhaal.

Mevrouw De Ven ontstelde geweldig. Wie zou dat gedacht hebben van Theofiel... Maar de kerel had goede getuigschriften getoond, toen hij de betrekking van koetsier vroeg. Hij kwam toen van Marche.

— De slechte kameraden van vroeger hebben hem verleid, zei mijnheer De Ven. En hij heeft geen goed karakter. Hij is ook lui. En luie menschen trachten dikwijls zonder werken aan geld te gera-ken.

— Die brave Lena! sprak mevrouw. Ze heeft u gered.

— Ja. Wie weet, wat er met mij bij een aanval was gebeurd! Een der roovers zou niet tegen een moord opgezien hebben.

Mevrouw De Ven dankte vurig God voor de bescherming van haar man en nichtje.

Den volgenden morgen kwamen de gendarmen met Theofiel naar het Beukenhof. En in een kastje op de kamer boven den stal, vonden ze duizend frank. Nu viel Theofiel door de mand. Hij bekende zijn schuld, maar beweerde dat Francis en Martin hem verlókt hadden.

Theofiel werd terug naar de gevangenis gevoerd.

Lena was wat ongesteld van haar moeilijken tocht en zeker ook van zenuwachtigheid en overspanning.

In den namiddag gingen mijnheer en mevrouw De Ven haar bij den boschwachter bezoeken. Alida wandelde ook mee.

Lena zat in een zetel bij den haard. Mijnheer en mevrouw dankten haar hartelijk.

— O, ik ben zoo blij, dat ik u heb kunnen helpen, zei de oude vrouw. Ge zijt goed voor mij en Karel was zoo gaarne in uwen dienst... En dan, 't zou mijn plicht geweest zijn ieder te helpen in zoo 'n geval.

Ze vertelde alles nog eens over.

— Nu moogt ge niet meer zoo eenzaam in dat bosch blijven wonen, sprak mevrouw De Ven... Ge komt bij ons in huis.

— Op het kasteel?

— Ja, ge zult er uw eigen kamer hebben.

— O, neen, mevrouw, « Maar 'k wil wel in het huisje bij 't park. Dan zal ik elken dag dat lief meisje zien.

Ze keek naar Alida en lachte haar toe... Lena voelde zoo'n innig medelijden met 't weesje... En ook Alida had dadelijk genegenheid voor de oude vrouw.

V.

De drie roovers zaten in de gevangenis. Voor Emiel nam de rechter spoedig een beslissing. De knaap had geen moeder meer. Hij was in 't wilde opgegroeid, kon lezen noch schrijven. En toch meende de rechter dat er iets goeds in den jongen zat. Hij had het misschien geërfd... Emiel moest naar een opvoedingsgesticht. De rechter verwees hem naar Ruisselede. Daar staat zoo'n school, waar kinderen wonen en leeren, die thuis verwaarloosd werden. Een verbeteringsgesticht zeggen de menschen. Maar het is een uitmuntende school.

Menige verdoolde knaap is er opgevoed tot een braaf mensch.

De kinderen leeren er alles, wat gij op de school

leert en dan ook een vak. En de meesten zijn later dankbaar, dat ze zoo door die school op den goeden weg zijn gekomen.

Martin en Francis moesten voor meer misdrijven boeten en kregen tien jaar gevangenisstraf. Theofiel werd tot vijf jaar veroordeeld.

Lena kwam in het huisje bij het park wonen. Toch weende ze toen ze het hutje verliet waar ze zoo vele jaren gelukkig met haar Karel had gewoond.

Alida vond in oom Ferdinand en tante Anna waarlijk een tweeden vader en een tweede moeder.

En elken dag bracht ze Lena in haar net huisje een bezoek. Ze hoorde de oude vrouw zoo gaarne vertellen.

Met Kerstmis zond mijnheer De Ven een pak geschenken voor de kinderen van den vriendelijken boer en de gediensdige boerin, die zoo gastvrij waren geweest. Hij schreef er een langen brief bij. Maar de menschen hadden het gebeurde in het bosch vernomen.

Emiel kwam in de opvoedingsschool als in een andere wereld. Voelde hij er zich eerst vreemd, spoedig was hij er gaarne. En de knaap bleek goed te kunnen leeren.

Gelukkig was hij uit verdorvenheid gered geworden.